

מסכת מכשירין

פרק ו'

א. הפעלה פרותיו לגג מפני הקנייה, וירד עליהם טל, איןם בכלי יפן. אם נתפנו לכך, הרי זה בכלי יפן. העלו חרש, שוטה וקטן, אף על פי שהשב שישרד עליהם הטל, איןו בכלי יפן, שיט ליה מעשה ואין לו מהשבה:

ב. הפעלה את האגדות ואת הקציעות ואת השום לגג בשבייל שימפיקנו, איןו בכלי יפן. כל האגדות של בית השוקים, טמאין. רבי יהודה מטהר בלחים. אמר רבי מאיר, וכי מפני מה טמאו, אלא מפני משקה הפה. כל הקמחין והסלות של בית השוקים, טמאים. החרקה, הטרגים והטסגי, טמאים בכל מקום:

ג. כל הביצים בחזקת טהרה, חוץ משל מוכרי משקה. ואם היו מוכריין עמם פרות יבשים, טהורות. כל הביצים בחזקת טמאה. רבי יהודה אומר, חתיכת אלתית ודג המצרי הבא בקפה וקளיס האספנין, הרי אלו בחזקת טהרה. כל הציר בחזקת טמאה. ועל

כלם, עם הארץ נאמן לומר טהורין הוא, חוץ משל דגה, מפני שהוא מפקידין אותה אצל עם הארץ. רבי אליעזר בן יעקב אומר, אין טהור שפּל לתוכו מים כל שהוא, טמא:

ד. שבעה משקין הוא. הTEL וHAMIM, הין והשמן, והדם, והלב, ולבש דברים. לבש צרעים, טהור, ומתר באכילה:

ה. תולדות למים, היוצאים מן העין, מן האוזן, מן החטם, מן הפה, מי רגליים, בין גדולים בין קטנים, לדעתו ולא לדעתו. תולדות לדם, דם שחיטה. בבהמה ובחיה ובעויפות הטהורים, ודם הקז่า לשחתה. מי חלב, כחלב. ומהל, כשמן, שאין מהל יוצא מידיו שמן, דברי רבי שעון. רבי מאיר אומר, אף על פי שאין עמו שמן. דם השער, כבשרו, מטה ואינו מכשיר, ואין לנו כיוצא בו:

ו. אלו מטמאין ומכשירין. זבו של זב, וركו, ושכבת זרע, ומימי רגליו, ורביughtה מן המטה, ודם הנזקה. רבי אליעזר אומר, שכבת זרע אינה מכשרת. רבי אליעזר בן עזריה אומר, דם הנזקה אינו מכשיר. רבי שעון אומר, דם המטה אינו מכשיר. ואם נפל על הדלעת, גורדה והיא טהורה:

ז. אלו לא מטמאין ולא מכשירין. חזעה, והלחה סרויה, וקראי, והדם היוצא עמיהם, ומזהה בו שמנת. רבי יוסי אומר, חוץ מדם.

והשׁוֹמֶה מֵ טְבִירִיה, אָף עַל פִּי שְׂיוֹצָאִין גְּקִים. זֶם שְׁחִיטָה בְּבָהָמָה,
בְּתִיה וּבְעֻופּוֹת הַטְּמֵאִים, וְזֶם הַקּוֹה לְרִפּוֹאָה. רַבִּי אַלְיעָזֶר מַטְמֵא
בְּאַלְיָוִן. רַבִּי שְׁמַעֲוֹן בָּנוֹ אַלְיעָזֶר אָוֹמֵר, חָלֵב הַזָּכָר, טָהוֹר:

ח. חָלֵב הָאָשָׁה מַטְמֵא לְرִצּוֹן וּשְׁלָא לְרִצּוֹן, וְחָלֵב הַבָּהָמָה אֵינוֹ
מַטְמֵא אֶלְאָ לְרִצּוֹן. אָמֵר רַבִּי עֲקִיבָא, קָל וְחָמֵר הַדָּבָרִים. מָה אִם
חָלֵב הָאָשָׁה שְׁאַיָּנוּ מִיחָד אֶלְאָ לְקָטְנִים, מַטְמֵא לְרִצּוֹן וּשְׁלָא לְרִצּוֹן,
חָלֵב הַבָּהָמָה שַׁהְוָא מִיחָד לְקָטְנִים וּלְגָדוֹלִים, אֵינוֹ דָיו שִׁיטְמָא
לְרִצּוֹן וּשְׁלָא לְרִצּוֹן. אָמְרוּ לוֹ, לֹא, אָמֵר טָמָא חָלֵב הָאָשָׁה שְׁלָא
לְרִצּוֹן, שְׁדָם מַגְפְּתָה טָמָא, יְטָמָא חָלֵב הַבָּהָמָה שְׁלָא לְרִצּוֹן, שְׁדָם
מַגְפְּתָה טָהוֹר. אָמֵר לָהֶם, מַחְמִיר אָנָי בְּחָלֵב מִבָּדָם, שְׁהַחֲזִילָב
לְרִפּוֹאָה, טָמָא, וְהַמְּקִיז לְרִפּוֹאָה, טָהוֹר. אָמְרוּ לוֹ, סְלִי זִיתִים
וּעֲנָבִים יוֹכִיחוּ, שְׁהַמְּשֻׁקִים הַיּוֹצָאִין מֵהוּ לְרִצּוֹן, טָמֵאים, וּשְׁלָא
לְרִצּוֹן, טָהוֹרים. אָמֵר לְהָוָן, לֹא, אָמַרְתֶּם בְּסְלִי זִיתִים וּעֲנָבִים,
שְׁתַחַלְתָּנוּ אֶכְל וּסְפָן מִשְׁקָה, תָּאִמְרוּ בְּחָלֵב שְׁתַחַלְתָּהוּ וְסְפָנוּ מִשְׁקָה.
עַד כָּאֵן הִיְתָה תְּשִׁוָּבָה. אָמֵר רַבִּי שְׁמַעֲוֹן מִכָּאֹן וְאַיְלָד הַיִּנוּ מַשְׁיבִין
לִפְנֵיו, מֵי גְּשָׁמִים יוֹכִיחוּ, שְׁתַחַלְתָּנוּ וּסְפָנוּ מִשְׁקָה וְאֵין מַטְמֵאיָן אֶלְאָ
לְרִצּוֹן. אָמֵר לְנוּ, לֹא, אָמַרְתֶּם בְּמַיִּים גְּשָׁמִים, שְׁאַיָּן רַבָּנוּ לְאָדָם,
אֶלְאָ לְאָרְצֹות וּלְאִילָנוֹת, וּרְבָה הַחָלֵב, לְאָדָם:

